В темних горах, при окопах, у болоті,
там зійшлися два вояки по роботі.
Не зійшлися, тільки впали край дороги,
поранені — сей у плечі, той — у ноги.

Один стогне: "Тату милий, мамо рідна!"
Другий плаче: "Діти ліббі, жінко бідная
Подивився сей на того довго, тихо,—
здивувала рідна мова, спільне лихо.

"Поможіть мені, земляче, рідний брате!
Не по волі я загнався у Карпати..."
"Я поможу, милий гостю з України!
Чей по волі не бажав ти нам руїни!.."

Б'ють гармати на добраніч, стогнуть гори,
Звір лісами утікає в темні звори.
Два вояки завивають свої рани,
споминають і родину, і кайдани:

"От звела нас люта доля раз докупи,
не у гості, тільки в полі, тут, де трупи...
Виріс, брате, я далеко — у Полтаві,
а загину у Карпатах на мураві..."

Другий каже: "Горе, брате, нам, нещасним,
нашим людям, нашим нивам, горам красним,
та найтяжче наше горе — люта сила,
що з братів та воріженьків поробила.

Та не плачмо, бо віджити ми ще годні;
вилічимо свої рани і народні;
кров пролита не пропаде, зродить нива —
буде, буде Україна ще щаслива!"

1914